

TESTIMONY ID: 1575

AGE: 19

AGE RANGE: 18-20

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Dnipropetrovsk region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

FAMILY TRAUMA: Holodomor

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2023-05-04

DATE RANGE: 2023 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Good afternoon. In no fantasy or fiction could I have imagined what has been happening for a year now, that Ukraine would be attacked, and by whom? The one who constantly assured me of friendship and support, the so-called "big brother"! This is VILENESS!!! I would rather accept it if Moldova or Poland attacked us.

I met the war, like all Ukrainians, at home. My younger brother (8 years old) woke me up, shouting, "[NAME1], get up; the war has started". I thought the kid was playing a joke, but after I saw my mother crying and talking to my father on the phone, I realized something had happened. But still, I couldn't understand and accept that Russia had attacked us and that right now, battles were going on almost along the entire border. After I looked at the telegrams in the morning, I was so shocked! Just yesterday, the country was busy with its everyday affairs, schools, institutes, work, the supermarket, etc. and in an instant, everything stopped. What do you do?

After talking to my father, my mother sent me to the store first. There was already a massive queue at the supermarket next door. When I finally got inside, I was surprised to see people I had known for a long time buying things in quantities they would never have bought before. At the same time, almost no one noticed each other; everyone was busy with themselves.

When I came home, I saw my mother translating some documents. She told me to bring my brother and me our backpacks to start packing. With each update of the channels in the telegram, I was terrified, and at the same time, it seemed to me that this was not happening in reality.

One of the scariest periods was in March. My dad was already in the territorial defence. We did not even know where he was. The enemy seemed

to advance rapidly, seizing our land and killing my people. I will remember for the rest of my life the terrible screech of rockets over the [CITY1] River, the flash as if night turned into day, and then the sound of an explosion. My brother was most afraid of the sound of the explosion.

[CITY1] is lucky and unlucky to have so many factories so nearby. My mother cried many times when she read the news about [CITY2]. She thought that it would be the same with us as with [CITY3]. But we were spared, although our region was still hit hard. The times when I managed to contact my dad, he ended the conversation by saying that we would definitely win! I believe my father!

The second moment of despair was when the orcs started hitting our electricity. We're adults, but an 8-year-old child has been away from school for two years. Only the first few months were because of COVID and then it was because of the war. And now there's no remote control because there's no electricity and therefore no communication. I used to go to the "Point of Unbreakability" to charge my laptop and phones, to get my brother's homework via Viber, etc. ...but so did many of my compatriots. The only thing that kept us in line was that my dad was alive, healthy and fighting the enemy, which he does to this day.

Today, my dad serves and drives out evil spirits from our country, my mom works as a 3-in-3 dispatcher, my brother is finishing the second grade remotely, and I study part-time at [CITY1] Polytechnic. After our victory, I plan to go full-time.

Glory to Ukraine!!!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1575

ВІК: 19

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Дніпропетровська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-05-04

Проміжок часу: 2023 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Доброго дня. У жодному фентезі чи фантастиці не зміг би уявити те, що відбувається вже рік, те, що на Україну нападуть і хто!? Той, хто

постійно запевняв у дружбі та підтримці, так званий "старший брат"? ПІДЛІСТЬ!!! Я б швидше прийняв, якби на нас напала Молдова чи Польща. (Жарт)

Війну зустрів, як і всі Українці, вдома. Розбудив молодший брат (8 років), з криками "[ІМ'Я], вставай, війна почалася". Я думав малий приколється, але після того, як побачив заплакану матір, що розмовляла по телефону з татом, я зрозумів, що щось трапилося. Але все одно, я не міг зрозуміти й прийняти, що росія на нас напала і прямо зараз точаться бої майже по всьому кордону.

Після того, як я спросоння подивився телеграм, я був у такому шоці! Буквально вчора вся країна була зайнята своїми побутовими справами, школи, інститути, робота, сходити до супермаркету тощо. І в одну мить все зупинилося. Що робити!?

Мама, після розмови з батьком, насамперед відправила мене до магазину. У супермаркеті по сусідству вже була величезна черга. Коли ж я нарешті потрапив усередину, я був здивований, коли люди, яких я давно знаю, купували те й у таких кількостях, що ніколи раніше не купили б. При цьому майже ніхто не помічав один одного, всі були зайняті лише собою.

Прийшовши додому я побачив як мама перекладає якісь документи. Вона сказала мені принести мої з братом рюкзаки й почала складати речі. З кожним оновленням каналів в телеграмі я жахався й одночасно мені здавалося, що це не відбувається в реальності.

Один із найстрашніших періодів був у березні. Папа вже був у теробороні. Ми навіть до ладу не знали де він знаходиться. Ворог, здавалося б, швидко просувався, захоплював нашу землю і вбивав мій народ. Я на все життя запам'ятаю страшний вереск ракет над [МІСТО1] і спалах, начебто ніч перетворилася на день, а потім звук вибуху. Брат найбільше боявся звуку вибуху.

[МІСТО1] пощастило й одночасно не пощастило перебувати поряд мати стільки заводів тощо. Мама багато разів плакала, читаючи новини про [МІСТО2]. Вона думала, що з нами буде так само як і з [МІСТО3]. Але нас минула чаша ця, хоча нашої області дуже сильно дісталось. Ті рази, коли вдавалось зв'язатися з татом, він закінчував розмову тим, що ми обов'язково переможемо! Я вірю своєму батькові!

Другий момент відчаю був, коли орки почали бити по нашій електриці. Ми то дорослі, але 8-річна дитина і так за два роки, проходив до школи всього кілька місяців, спочатку ковід, а потім війна. А тепер ще й немає дистанційки, бо немає світла та відповідно зв'язку. Я ходив у "Пункт незламності" щоб зарядити ноут і телефони, по вайберу отримати домашнє завдання брата і т.п... ..проте як і дуже багато моїх співвітчизників. Єдине, що тримало нас у "строю", це те, що тато був живий, здоровий і бив ворога, що робить і до цього дня.

На сьогодні тато служить і виганяє нечисть з нашої країни, мама працює з через 3 диспетчером, брат закінчує другий клас дистанційно, а я навчаюсь заочно у [ІНСТИТУЦІЯ]. Планую після нашої перемоги перейти на стаціонар. Слава Україні!!!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.